

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI,
№ 60 (567)

Неділя, 13 травня 1962 р.

Ціна 2 коп.

НОВЕ РОДОВИЩЕ НАФТИ

ТЮМЕНЬ. (ТАРС). Нове родовище нафти в Західно-Сибіру відкрили геологи Тюмені на Кам'яній площі. Закладена свердловина дає за добу 400—500 тонн нафти і близько мільйона кубометрів газу.

ОДИН ПРОЦЕНТ ЕКОНОМІЇ

«Пам'ятайте, що з грамів складаються тонни, з копійок — мільйони. Економте у великому й малому на кожній дільниці виробництва!» — такі гасла висять в цехах підприємств.

Шоправда, багато хто знає таку, наприклад, цифру: економія одного процента металу дозволить народному господарству країни додатково одержати протягом року 600 тисяч тонн металу, якого б вистачило для виготовлення 100 тисяч тракторів.

Але зараз, коли оголошено двомісячник по виявленню резервів виробництва, кожному слід задуматися над тим, що дає один процент економії матеріалів на підприємстві, де він працює. Підрахунки показують, які величезні резерви криються за цим.

Так, на заводі «Динамо» при умові економії одного процента преспорашка можна б додатково випустити 2800 гучномовців «Ранок», 8000 штук люстрових патронів, 4000 штук вимикачів.

А якби на один процент заощадили витрачання матеріалів робітники заводу «Хімік», то можна було б одержувати ще 2860 квадратних метрів легкої покрівлі — бітуму.

Багато років вже займається виготовленням меблів Кіровоградський комбінат «Деревообробник». І щорічно можна було тут випустити ще, принаймні, 42 дивани і 160 кушеток, якби економити хоча б один процент матеріалу.

Ощадливе використання електроенергії також криє в собі великі можливості. Лише один процент її, зеконномлений підприємствами міста, дав би змогу вивільнити 2845 тисяч кіловат-годин. Цього б вистачило, щоб забезпечити електроенергією, наприклад, мебльову фабрику на цільній квартал.

Ці приклади свідчать, яка велика справа — економія. В цьому напрямі й повинні працювати думки молодих раціоналізаторів, інженерно-технічних працівників, робітників.

Г. ТОЛОК,

начальник виробничого відділу облісцевпрому.

— Хороша виробничниця Катя Білик, скромна дівчина, — так говорять про неї на Кіровоградському заводі по обробці гібридного і сортового насіння кукурудзи. 125—130 процентів — такий щоденний виробіток комсомолки.

Фото М. САВКУНОВА.

ВИСОКЕ ЗВАННЯ ЧЛЕНА ВЛКСМ

ТЕБЕ ПРИЙНЯЛИ в комсомол. Щасливий і схвилюваний виходиш ти із райкому або міському і міцно тримаєш в руці невеличку книжечку із силуетом великого Леніна. Ти зупинився у коридорі або вже навіть вийшов на вулицю і ще раз розглядаєш перший в житті свій документ — комсомольський квиток.

Назавжди збережеться у пам'яті той урочистий день, коли тебе приймали в Ленінську Комуністичну Спілку Молоді, коли секретар комсомольського комітету вручав тобі квиток, тис руку і бажав завжди і в усьому дорожити високим званням ленінця, множити славі традиції ВЛКСМ.

Коли ти писав заяву, на папір лягли слова: «...Хочу активно будувати майбутнє», «...хочу навчитися переборювати труднощі...». Тепер ти — комсомолец. У тебе виникає питання: як виробити в собі характер справжньої людини, щоб бути гідним будівником комунізму, робити людям добро?

Відповідь на хвилююче питання ти знайдеш у документах XIV з'їзду ВЛКСМ — привітання ЦК КПРС і яскраві промови М. С. Хрущова, звільні доповіді ЦК комсомолу і резолюції з'їзду.

Затверджений XIV з'їздом новий Статут ВЛКСМ вичерпно визначає права та обов'язки комсомольця, з особливою силою підкреслює, що весь зміст своєї діяльності комсомол вбачає у здійсненні великої програми побудови комуністичного суспільства, прийнятої на XXII з'їзді КПРС.

Кожний член ВЛКСМ повинен брати активну участь у житті організації, показувати приклад у праці і навчанні, постійно підвищувати продуктивність праці, активно підтримувати все нове, прогресивне, неухильно додержувати принципів комуністичної моралі, бути чесним і правдивим, чуйним і уважним до людей. З усіх вимог, сформульованих у Статуті, постає перед нами обличчя члена Ленінського комсомолу.

ТИ, МОЛОДИЙ читачу, маєш з кого брати приклад, як жити і працювати. На кожному підприємстві, у колгоспі і радгоспі, в учбовому закладі нашої області ти стрінеш юнаків і дівчат, на грудях яких сяють комсомольські значки — червоні прапорці з образом рідного Ілліча. Комсомольці з гарячим серцем трудяться по-комуністичному, живуть за принципами, викладеними у Програмі КПРС, — морального кодексу будівника комунізму.

Свердловальниця Альбіна Кравцова та слюсар Петро Пасічник із заводу «Червона зірка», робітниця Семеновська-Головківського вуглерозрізу Людмила Хоменко та свинарка радгоспу «Червона зірка» Бобринецького району Жена Гордійчук, доярка колгоспу імені газети «Правда» Ульянівського району Галина Ковтанюк та механізатор колгоспу «Заповіт Леніна» Мало-вісківського району Анатолій Колесник високо несуть звання члена ВЛКСМ, на виробництві і в громадській роботі служать взірцем для всіх. Вони постійно керуються принципом: сам працюєш добре — допоможи товаришеві, виховуєш у собі риси нової людини — прищеплюй їх сусідові.

Комсомолец! Високе, горде звання. Носити його в чистоті, не плямувати честі комсомольської — обов'язок кожного члена ВЛКСМ. Комітети комсомолу первинних організацій, міськоми, райкоми ЛКСМУ покликані допомогти юнакам і дівчатам добре вивчити, глибоко осмислити положення нового Статуту ВЛКСМ, вимагати від них повсякденно керуватись цим основним законом комсомольського життя.

МОСКВА, КРЕМЛЬ, 10 ТРАВНЯ

10 травня 1962 року у Великому Кремлівському палаці продовжувала роботу Всесоюзна нарада працівників залізничного транспорту.

Появу в президії наради товаришів Брежнєва Л. І., Кириленка А. П., Козлова Ф. Р., Косигіна О. М., Куусінен О. В., Мікоян А. І., Сулова М. А., Хрущова М. С., Шверника М. М., Гришина В. В., Демічева П. Н., Поньмарьова Б. М., Шелєніна О. М. присутні зустрічають бурхливими оплесками.

У дебатах на доповідь міністра шляхів тов. Б. П. Бешєва виступили товариші: Порошин А. П. (машиніст локомотивного депо Тайга Західно-Сибірської залізниці), Дегтярьов С. Т. (начальник станції Антрацит Донецької залізниці).

Потім головуючий надав слово Першому секретареві ЦК КПРС, Голові Ради Міністрів СРСР товаришеві М. С. Хрущову. Зал бурхливо вітає Микиту Сергійовича Хрущова. Всі встають.

Промову товариша М. С. Хрущова учасники наради вислухали з величезною увагою і не раз переривали бурхливими оплесками.

З коротким заключним словом виступив міністр шляхів тов. Б. П. Бешєв.

Учасники наради одностайно прийняли звернення до всіх працівників залізничного транспорту.

З винятковим піднесенням учасники наради від імені всіх залізничників звернулися з листом до Ленінського Центрального Комітету і Радянського уряду.

На цьому Всесоюзна нарада працівників залізничного транспорту закінчила свою роботу.

ПАМ'ЯТНИК ЮНОМУ ГЕРОЮ-ПАРТИЗАНОВІ

МАЛІЙ ВИСТОРОП, Сумської області. (РАТАУ). На хуторі Ситинки поблизу села Малий Вистороп відкрито пам'ятник юному герою-партизанові Володі Ключику. 15-річний юнак у дні фашистської окупації очинив від мін дороги, добував вибухівку для народних месників, був партизанським розвідником. Вночі проти 7 листопада 1941 року юний патріот підняв червоний прапор над будинком німецької комендатури в Малому Висторопі.

Поранений у бою з фашистами, Володя Ключик по-

пав у руки ворога і був розстріляний.

Біля пам'ятника юному герою відбувся мітинг.

НА ЗАДВІРКАХ

ТУТ поряд вершився подвиг праці, вирвало нестримно комсомольське життя — романтичне, наповнене. Все це вилалося в одне слово — Кремгес. Гарячий запал, хороші традиції молодих гідробудівників і нині живуть на «Кремгесбуді». Комсомольці його продовжують йти в авангарді, підтримують кожен новий клас, виступають самі з хорошими починаннями.

Та варто зробити від центра міста невеличку десятихвилинну подорож на автобусі — і немов у інший світ потрапляєш. На пустирі розкинувся корпуси одного з відносно невеликих підприємств міста — мебльової фабрики. Непривітне, захаршене подвір'я, де замість звичних клумб і зелені — купи різного хламу, замети піску й щебеню. Така неприглядність тут не лише у дворі. В цехах, в кімнатах й коридорах адміністративного корпусу на очі не потрапила ні яскрава стінка, ні бадьоре комсомольське гасло.

Перше враження — що тут, взагалі, немає молоді. Але ж ні, он скільки молодих облич в одному ліні з цехів-столярному. Нас знайомлять з миловидю руською дівчиною.

— Марія Менделенко, ударник комуністичної праці, член комітету комсомолу і, взагалі, гордість колективу. — так відрекомендували засоромлену дівчину.

Марія, дійсно, вже не перший рік у комітеті, і може про комсомольське життя розповісти більше, ніж секретар — Ольга Княєць, яку обрали зовсім недавно. Було б про що розповідати...

Але життя комсомольської організації фабрики настільки нудне й сіре, що багато про нього не скажеш.

Комсомольці не пригадують, коли востаннє були у них збори. Питання збору членських внесків, дозвілля і навчання ще вряди-годи піднімаються на засіданнях комітету, а ось про виробництво тут забули зовсім. І це відбувається в усьому. Не густо на фабриці з раціоналізаторськими пропозиціями — їх всього 24, але найбільш прикро, що жодна не подана кимось з комсомольців.

СЕРЕД молодих мебльовиків є люди, які навіть не чули про такі чудові починання сучасності, як змагання за особистий вклад в семірічку, за виконання семігодичних завдань за шість годин. Бригада комуністичної праці Надії Голіної, яку тут мають за маяк, на жаль, далеко не молодіжна. Власне, комсомольсько-молодіжні колективи, як такі, взагалі, не існують на фабриці.

Ніколи ще робітники фабрики не бачили, щоб цехами пройшов комсомольський рейд, який би став перепоною для браку, для нееконномного витрачання матеріалів. А сама ж секретар розповідає, як багато корисного можна зробити, маючи економію матеріалу: виготовити шити для кукурудзяних сушарок підшефному колгоспові, видати пенадпланову продукцію — тумбочки, шафи і т. п.

Запустіння в роботі цієї організації мало кого турбує. Можливо тому, що підприємство справляється з виконанням плану. За квартал — 101,6 процента. А який вклад комсомольців у ці проценти й, взагалі, як позначається їх присутність на ритмі життя підприємства — цим не цікавляться в Новогеоргіївському райкомі ЛКСМУ. Лише раз протягом цього року короточасний візит сюди наніс інструктор Петро Богдан. А слід би частіше бувати, дбати не лише про фасад — найчисельніші й найкращі організації, а й оглядатись на ті, що якимсь чином залишилися на задвірках.

Т. БОНДАР.

Вчора всі 35 механізованих комсомольсько-молодіжних ланок Новопророзького району завершили сівбу кукурудзи на площі 8 тисяч гектарів. З них 4,973 гектари вирощуватимуться гіталовським методом — без затрат ручної праці.

Рівняння на новопророзьких, молоді кукурудзюводи й механізатори!

ЗАКЛАДАЮЧИ надійну основу під високий урожай «королєви полів», три комсомольсько-молодіжних агрегати колгоспу імені Калініна Компаніївського району завершили сівбу. Керівники їх — Микола Яровенко, Олександр Шульженко і Анатолій Шинкаренко вирощують кукурудзу на зерно на 500 гектарах. Зараз хлопці ладають техніку до боронування посівів.

П. ЗАГРЕБА.

Почесного звання ударника комуністичної праці удостоєна контролер механоскладального цеху № 3 заводу «Червона зірка» Ліда Перемішис — працює, сумлінна дівчина.

На знімку: Ліда ПЕРЕМІШИС.

Фото Ф. ПЛАХТІЯ.

Людмила Оглобля, восьмикласниця Червонокам'янської середньої школи Олександрійського району, завжди бере активну участь в піонерській роботі, вчиться тільки на відмінно. Дружина очолює її рекомендацію, і в день пам'яті В. І. Леніна дівчину прийняли в комсомол.
На знімку: Л. ОГЛОБЛЯ.
Фото Г. ТАНСЬКОГО.

У НЕДАЛЕКОМУ минулому я працював секретарем комсомольської організації колгоспу в Теплицькому районі Вінницької області. Маю певний досвід роботи, тому хочу розповісти як у нас проводили збори, як було поставлено внутрішні питання.

Кожен юнак і дівчина, коли вступає до комсомолу, мріє про щось хороше, важливе. І кожен чекає різних доручень. В кожне таке доручення члени ВЛКСМ вкладають все своє вміння, щоб потім доповісти про це на зборах.

В своїй роботі ми, члени комітету, керувалися цим

Продовжуємо розмову про збори

принципом. Якоюсь так поведосся, що наша артіль довгий час відставала з ремонтом техніки, запізнавалася з весняно-польовими роботами. Всі вважали це чомусь закономірним. Комсомольці ж не були з цим згодні, але якось не наважувалися взяти в свої руки ініціативу.

Одного разу провели ми комсомольські збори, вирішили створити «комсомоль-

ську кузню». Правління артілі допомогло нам, і горно розгорілося. Робота закипіла. Хлопці з душею взялися за справу: ремонтували борони, культиватори, сівалки. Через деякий час про нас писала районна газета. Це змінило нашу впевненість у свої сили.

По-іншому стали дивитися в селі на комсомольців. Поповнилася наша організація за півроку новими

людьми. Спочатку нас було дев'ятеро, а восени нараховувалося вже тридцять. І в кожного було доручення, кожному ми довіряли. Так, молодь взялася озеленити вулиці, очистити від гною фермські майданчики. Більшість юнаків і дівчат стала агітаторами. Скільки ми недільників провели! Завжди збиралися на них радо, з хорошим настроєм, трудилися завзято, як вміють

чень дають комсомольцям. Не звітують про їх виконання, не готують зборів, мало продумують порядок денний. А в деяких організаціях зовсім забули про доручення. Багато в чому винні секретарі первинних організацій, комсомольські активісти. Від того, як вони працюють над підготовкою

ГОЛОВНЕ—ДОРУЧЕННЯ

зборів, скільки комсомольців залучають до цього, залежатиме й успіх зборів. Іноді ж вожаки працюють з прохолодою, не підтримують ініціативу молоді. А звідси й скучні збори. Роль секретаря первинної організації якраз в тому і полягає, щоб розбудити ініціативу, навчитися використовувати, спрямовувати її. Тоді успіх в роботі забезпечений.

Звичайно, комітет комсомолу повинен творчо керувати молоддю. В разі потреби можна навіть завести книгу доручень, відзначати в ній найкращих, сумлінних. Тоді кожен комсомолец відчуватиме вагому роль у спільних справах, які розв'язує первинна організація.

Звичайно, комітет комсомолу повинен творчо керувати молоддю. В разі потреби можна навіть завести книгу доручень, відзначати в ній найкращих, сумлінних. Тоді кожен комсомолец відчуватиме вагому роль у спільних справах, які розв'язує первинна організація.

Мені здається, що збори тому й бувають нудними, нецікавими, що мало дору-

П. ВДОВИЧЕНКО,
слухач Кіровоградської радпартшколи.

Людмила з Катеринівки

СИДІЛА за столом, охопивши руками голову. А в голові — думки роями.

— За що братися, що робити? Ввійшла мати, головою похитала скрушно: ніби хто підмінив дівчину. Вчора опівночі повернулася, сон перебіла. Хотілося ж бо радістю поділитися, а вранці — ось...

— Якось воно буде, доню, — сказала, аби заспокоїти дівчину, бо в такій справі вона, обтерта життям мати, не могла зарадити.

Та й, звісно, це ж не якась там робота за спеціальністю, де чітко визначено обов'язки, є установлені норми, закони, параграфи.

— Ні, мамо, на «якось» не згодна, — підвелася різко Людмила. — А то скажуть: десять літ училася і толку немає. Та я що, хіба з тіста зіпшена?

... То, мабуть, чи не перша й остання була хвилинка розчарування. Важко зробити перший крок, а вже потім... Тільки не оступайся з обраного напрямку, не загальмовуй темпів, не розхолоджуйся. Людмила Вербецька це зрозуміла після того, як на шумних комсомольських зборах другої бригади юнаки й дівчата одностайно обрали її своїм вожаком.

Після тієї радості (а кому ж не бентежно, коли у твоїх сімнадцять літ таке довір'я виявляють!) була хвилинка розчарування, були сумніви. Та коли Людмила приймала справи від свого попередника, вона вже ясно бачила, з чого починати. Та й кому б не ясно було, якщо в списках комсомольців — третина «мертвих душ», якщо більшість про три-чотири місяці внесків не сплачують, якщо... Та, одним словом, для Людмили зрозумілим стало одне: починай все спочатку.

Скликала комітетчиків — трактористів Василя Куцарева і Петра Повозника. Допізна засиділися у Людміній кабінеті, в бібліотеці. Довелось навіть у запізнілих читачів люб'язно вибачення просити.

І ЧАСТЕНКО доводилося засиджуватися трьом комітетчикам: то парадитися, які питання на обговорення зборів внести, то «по душах» поговорити, або й «пробрати» боржника по внесках чи пасивного, який, одружившись, забув дорогу на комсомольські збори...

Не соромилася Люда навіть на вулиці, привселюдно, стривілих з будь-ким із неактивних, поговорити. А до деякої до хати навідувалася.

Прибув з Куцої Балки на роботу Анатолій Мочалов. Молодий, одружений, працював спочатку на різних роботах у колгоспі. Комсомольський квиток у кишені носив. А хоч би раз завітав на збори комсомольські, навіть на облік не взявся. Про те, що Анатолій комсомолец, довідалася лише в райкомі. Поговорила з ним раз-другий, доручення дала — бути агітатором на десятихатці під час виборів до Верховної Ради СРСР. Взв'язався юнак за діло з душею. Самі виборці хвалилися Людмилою.

— Коли Анатолій розповідає, аж слухати любо.

Тепер і не знайти активнішого комсомольця, як Анатолій Мочалов. І на зборах вступає, і готує питання для обговорення, і стіннівку «Комсомолец» допомагає випускати. Він і свою дружину Галю з «боржників» вивів. Правління артілі призначило Анатолія садоводом. І в роботі в нього справжній комсомольський вогник палає.

«Воскресила» Людмила із «мертвих» і тракториста Василя Тюрина, і інших, але...

— Але ще є три сім'ї, які не показують ознак активності. Та доберемо «ключики» і до них, — запевняє Людмила.

ЛЮДМИЛА Вербецька — частий гість на фермі. То нові книжки принесе дояркам, то останні новини повідає. І потягнулися дівчата до гурту комсомольського, подали заявки. Доярки Зоя Ганусовська і Люда Бабій, телятник Іван Лозинський вступили в комсомол. А як змінилися вони за цей час, з яким завзяттям за всяке діло беруться! Якоюсь невдовзі після того, як їх прийняли в комсомол. Людмила розмовляла по телефону з секретарем райкому А. С. Чалаваном.

— А коли квитки новоприйнятим вручите? — запитала.

— Хоч і сьогодні. Але ж, як ви доберетеся? Надворі ж багнюка страшна.

Тоді, в березні, дійсно важко було добратися до райцентру. Та коли сказала своїм новеньким, вони в одну дшу — підемо пішки!

— І самій важко — ноги ледве витягаєш з болота, — згадує Людмила, — а як глянц на них — радісно на серці. Могли б почекати, доки протряхне дорога, та машиною поїхати. Так ні, дуже ж бо їм хотілось квитки одержати якнайшвидше... Вже в цьому році наша сім'я поповнилася десятками комсомольцями. Вже й приймати по суті нікого. Ті, що вчаться — в школі вступають. Але ось приїхали дівчата працювати в колгосп за договором, і їм сподобалося в нас. Новий Статут ВЛКСМ вивчають, просять і їх прийняти. В нас отак «осіло» уже кілька сімей. Я певна: і ці дівчата залишаться, тож виявимо і їм таке довір'я.

СІМ'Я комсомольська зростає, є багато в Людмили, помічників. Ось у цьому році дві комсомольські групи створили: на фермі очолює Валентина Рибачок, а в тракторній бригаді — Євген Вдовиченко. І справи пішли веселіше. Групкомсорги готують питання для обговорення на зборах, збирають членські внески, допомагають в організації недільників.

Чимало зробили комсомольці у впорядкуванні свого клубу та прилеглої до нього території, вивезли понад тисячу тонн добрив на свої кукурудзяні гектари, посадили дерева в парку, в саду, на вулицях села, розповсюдили за час місячника літератури на 30 карбованців... Та хіба перелічить всі справи, які вершать молоді.

От одне тільки непокоїть їх — дуже хочеться займатися спортом, а футбольної площадки не відведено, штанги нема... Вже Людмила не раз зверталася в правління колгоспу, в райраду Союзу спортивних товариств і організації, в райком. Обіцянками ситі по горло, а діло ні на йоту не зрушилось.

Тісний контакт бригадна комсомольська організація тримає і з школою. Піонервожати — виробнички Микола Овсійович і Микола Степанович Загородні і сама Людмила Вербецька серед піонерів не гості. І свято птахів, і Ленінські дні, і Першотравень вони спільно готували і відсвяткували гарно. А скільки концертів для батьків дали! Піонери тепер не обмежуються школою і клубом — прямо на фермі, в червоному кутку, концерти для тваринників влаштовують.

Б'є джерелом життя комсомольське, животрепетним, освіжаючим джерелом. Бо спрямовує його хороша, працююча дівчина з Катеринівки Людмила Вербецька.

О. ШКАБОЙ.

Вільшанський район.

ХАЙ СТИХІЙНО, АЛЕ ВЧАСНО

СОНЦЕ плескалось в озері, і вітер пестив обличчя юнаків і дівчат. Туї, на пагорбку, молодь збиралася на неділю по впорядкуванню польового стану для механізаторів. Працювали дружно. Та несподівано вийшла затримка з транспортом. А час минав. І тоді член комітету Олена Панасюк запропонувала в цю вимушену перерву провести комсомольські збори. Всі, не без здивування, охоче погодилися. Звичайно, були заперечення, суперечки.

Обрали президію, намітили порядок денний — підведення підсумків по надоях молока за другу декаду ц. р. Збори проходили як ніколи жваво. Було подано різкій критиці доярок Галю Кармазін і Ольгу Гавриленко, які несумлін-

но ставляться до своїх обов'язків. На кінець Олена Тимошевська внесла пропозицію постійно подавати допомогу з боку комсомолу хворій колгоспниці Н. Компанієць. І одразу ж з неділіника молодь завітала до неї, допомогла по господарству.

Чудово пройшов цей день для юнаків і дівчат нашого колгоспу. І, між тим, до зборів ніхто не готувався, відбулися вони стихійно. Головне полягає в тому, щоб вчасно порушити нагрілі питання, ті, які саме в певний момент хвилюють комсомольців.

Л. КОТЛЯР,
секретар комсомольської організації колгоспу ім. Кірова, Новомиргородський район.

ВІД ЗАУВАЖЕННЯ НА ЗБОРАХ — ДО ПРАКТИЧНИХ ДІЙ

МЕНІ весь час доводиться працювати з молоддю, тому, зрозуміло, я уважно слідкую за дискусією, яка ведеться на сторінках «Молодого комунара»: про організацію і проведення комсомольських зборів. Попередні товариші ділилися своїм досвідом у цьому, висловлювали думки і спостереження. Вирішив і я розповісти про одні збори, які відбулися в кінці квітня в кукурудзяному колгоспі імені Орджонікідзе Олександрійського району.

За тиждень до визначеного дня у всіх бригадах були вивішені оголошення про час проведення і порядок денний зборів: обговорення рішень XIV з'їзду ВЛКСМ, Заздалегідь ми домовилися з головою артілі М. Л. Дубовенком, що він виступить з доповіддю, запросили на збори бригадирів комплексних бригад, агронома, секретаря парторганізації колгоспу.

Разом з Ларисою Гришкою, яка очолює колгоспну молодіж, провели засідання комітету, на якому розподілили, хто з його членів за що відповідатиме. Так, сама Л. Гришко повинна була підвести підсумки роботи комсомольців за перший квартал цього року; групорги ж — забезпечити стопроцентну явку на збори; інші — готували виступаючих.

І от 28 квітня о дев'ятій годині вечора вся молодь уже була на місцях. Уважно слухали юнаки і дівчата доповідь голови правління. У ній говорилось про те, що господарство по всіх показниках план першого кварталу перевиконало.

— І немаля доля в досягненні цих успіхів, — відмітив Марко Лукчи, — нашої молоді.

Він називає імена трактористів Анатолія Діденка і Романа Хільчука, доярки Ніни Діденко і багатьох інших.

Про свою роботу і наміри розповіли на зборах сівач Микола Кайдаш, тракторист Микола Шепицький, працівниця сепаратного пункту Галина Кирпенко. З обуренням говорив, зокрема, М. Шепицький про ті недоліки, які перешкоджали у сівбі кукурудзи (тоді вона ще тільки-но розпочиналася).

— По-моєму, — запропонував юнак, — нам слід створити контрольний пост, який би слідкував за ходом сівби кукурудзи. Тоді в час і неполадків менше буде.

Довго в той вечір не розходилося молоді. Говорили про те, що не набрав ще достатнього розмаху рух за комуністичну працю, що не обладнано червоного кутка на фермі, несвоєчасно випускаються бойові листки. Сказали своє слово і спортсмени артілі (від імені їх виступив член комітету Григорій Кирпенко): ще не організована як слід спортивна робота серед молоді.

І кожне зауваження юнака чи дівчини було враховане, коли приймалося рішення зборів. Перш за все, було схвалено пропозицію молодого тракториста — створити контрольний пост, а керувати ним доручили тому ж таки Миколі Шепицькому. Постановили налагодити щомісячне підведення підсумків роботи тваринників (відповідальна за це — Л. Гришко); створити агіткульбригаду та волейбольну і футбольну команди (відповідає Г. Кирпенко).

Як бачите, рішення хороше. І за його здійснення комсомольці артілі взялися відразу ж після проведення зборів. Так що я приєднуюсь до думки товаришів, які стверджують: збори треба готувати заздалегідь, знаючи наперед, про що йтиме на них мова.

М. ГАЙДАМАКА,
комсорг обкому ЛКСМУ при Олександрійському територіальному виробничому колгосп-радгоспному управлінню.

Загони крокують до мети

Цілу колону тракторів — близько шестидесяти машин можна зробити з того металолому, що зібрані піонери Долинського району за час піонерської дворічки. Багато найцікавіших пригодницьких книжок, підручників, зошитів вийде із 69 тонн макулатури, зданої заготовачам. Кожен з учнів приніс, безумовно, небагато до своєї школи, але ж ланка до ланки, загін до загону — і наслідки вже вагомі.

Одразу видно, що добре попрацювали школярі. А майже 39 тисяч дерев — це ж скільки зелені, тишних алей, смачних плодів у недалекому майбутньому! Піонери району розповсюдили на 7 тисяч карбованців літератури, виростили і здали державі 15 тисяч кролів, знищили 44 тисячі ховрахів. Особливо постаралися в усіх цих справах 12 піонерських загонів, яким нині присвоєно звання «спутників семіричкі». На їхньому рахунку є чимало й інших хороших справ.

Так, піонери Новогригорівської, Гурівської, Братолюбівської і Першотравенківської середніх шкіл взяли шефство над дитячими яслами, час від часу дарують малцям власноручно виготовлені іграшки. 180 наочних посібників зробили для своєї школи учні Варварівської середньої школи. А піонери Новогригорівської школи зібрані вісім кілограмів насіння білої акації, здали державі 4,3 тисячі штук яєць. Юні ленінці не забувають і про шефство над початковими школами, виступають там з концертами.

У квітні проходив місячник по збору металолому. Під час місячника піонери Долинської середньої школи № 1, де старшою піонервожатою Л. Шапар, лише за один тиждень зібрали 20 тонн брухту. Не набагато відстали від них і дружини Кіровської, Долинської № 2, Новогригорівської середніх шкіл, в яких вожатими працюють Женя Ковальчук, Ніна Стеля, Люба Крикун. До речі, піонери на чолі з Любою достроково, до XIV з'їзду комсомолу відрепортували про виконання всіх зобов'язань піонерської дворічки.

Є чим похвалитися піонерській організації нашого району до дня народження піонерії. І ті 93 загони, які борються за право називатися «спутниками семіричкі», обов'язково теж доб'ються високого звання.

Г. МІРОШНИК,
секретар Долинського райкому комсомолу.

Ще один музей

При Новгородківському Будинку піонерів відкрита кімната-музей. Тут створено відділи, присвячені В. І. Леніну, юним піонерам-героям, 40-річному ювілею Всесоюзної піонерської організації. Гуртківці оформили

виставку літератури про дитачі і шкільні роки Ілліча, альбом і стенд «Іх імена носять піонерські дружини наших шкіл», ведуть літопис піонерської організації району.

В. СМАГЛЮК.

ПОРІДНИЛИСЯ З НУДЬГОЮ

З БОРИСОМ Капустянським, секретарем Новомиргородського райкому комсомолу, ми йдемо зеленою алеєю. Струнки деревця високо в небо піднесли крону, сплелись верхівкам своїм, створили над стежиною довгий живий тунель, який веде до велчезного ставу.

— Краса-то яка, — захоплено виголошує Борис. — А солов'їв скільки! Один ботаник говорив, що в цьому гаюку солов'їв більше, ніж у лісах і садах кількох областей. Солов'їний гаюк...

Борис розповідає, як торік, коли ще не був секретарем райкому комсомолу, він разом з товаришами щовечора приходив сюди відпочивати.

— Ніби й втота відразу зникла, коли заходили в гаюк, — говорить він. — Годинами гуляли тут, і часу не помічали. А наступного дня завжди і здорово почували себе, і настрої чудовий...

Нині у Б. Капустянського і робота відповідальніша, і справ невідкладних не злічати. У комсомольського вожака — день не нормований. Не так уже й часто він може вибрати час, щоб піти в умовлений гаюк, що розкинувся біля зоотехнікуму. Але мають такий час інші — робітники, колгоспники, учні. Чи ж ходять вони відпочивати в цей мальовничий куточок Новомиргороду?

— Ні, на жаль, — відповідає Борис. — Не можемо ми похвалитись цим.

З ОРЯНИ ліхтарикі повисли над містом. «Відкрутили» кіно. Тихо. Мовчазні замки вірно стоять на сторожі районного та міського Будинків культури. Повз ці мовчазні, з темними вікнами вогнища культури повільно бредуть одинокі па-

ри, проходять невеличкими групами юнаки і дівчата. — Тихо надзвичайно сьогодні у місті, — говорю я одній з дівчат, жительці Новомиргороду. — І якось аж сумно.

— А в нас так завжди, — відповідає вона. — Щодня... Щодня... Коли надворі було холодно, сиво, в місті і багатьох селах району папувала нудьга. Мовляв, негода, приміщення погані. І інші причини для бездіяльності вигадували. Настали теплі дні — найкращий час для організації справді цікавого і здорового дозвілля.

Що ж роблять культпрацівники району в справі організації літнього відпочинку, що планують зробити найближчим часом?

— Ще й думки не маємо, — широким жестом зазначає районним відділом культури В. Ф. Самойленко. — Різні заходи виробляти, а от на літній відпочинок і планів ще не маємо. І на раді відділу культури це питання ще не обговорювали. Просто випустили...

І почав Василь Федорович скаржитись, що і калори в районі погані, і грошей малувато, і приміщення клубні по 20—24 дні кінофільмами зайняті... Дійшов до того, що літній відпочинок — це проблема нальзвичайно складна.

СКЛАДНІСТЬ вся насправді полягає в тому, що про літній відпочинок трудящих культпрацівники забули. Є, наприклад, в Новомиргороді недалеко від широкоекранного кінотеатру «Мир» хорошиший парк культури і відпочинку. Але

тут лише вчора-позавчора у літньому кінотеатрі почали встановлювати лави. Звичайно, крім кіно, тут можна і вечори тематичні, запитань і відповідей та інші заходи проводити. Але про це ще ніхто не думав. Та навіть і в самому парку — цьому «клубі без даху», можна і вечори улюбленої пісні, концерти на замовлення влаштовувати. Люди можуть сісти на лавочках у різних місцях і слухати магнітофон.

Інший парк, що знаходиться недалеко від районного Будинку культури, має жалюгідний вигляд. На весь парк — одна лава. Хоч стій, хоч лежи, а хоч і зосім не ходи. І сюди ніхто й не ходить, бо про організацію відпочинку в цьому парку культпрацівники не подбали. У цьому парку організацією дозволяти могли займатись працівники районного Будинку культури. Але їм не до цього. Вони зараз всеціло зайняті підготовкою агітмашини до виїзду в поле. Довгенько вже ремонтують її. І так захопились цією справою, що навіть не бачать, що десь біля Будинку культури. А територія біля нього схожа на смітник — шматки паперу, окурки валяються на кожному кроці, а от квітів не видно. Перед приміщенням немає жодної лавочки. Всі ці негорядки закономірні у розумінні виконуючого обов'язку директора Будинку культури Анатолія Лимборського.

— Лавочки? — перепитуює він. — А де я грошей візьму?! Динамік встановити і програвати пластинки?

Не проти. Але де я візьму динамік?

Безтурботна, безпринципова, до всього байдужа людина. А Лимборський. Всі недоліки в роботі він пояснює фінансовим стаціонарцем. Але коли з ним «по-належному» поговорити завідувач відділом культури, то погодився, що і клубні, і квітки, і лавочки, і динамік можна при бажанні мати. І сміття за годину зникло. Очевидно, частіше з ним треба «по-належному» говорити.

Як же з організацією літнього відпочинку в селах району? Чекають вказівок зверху. Поріднилися з нудьгою і чекають. А тим часом пустують мальовничі сквери, гаї, ліси, річки і ставки. А природа в районі шедра — чудовий ліс в Капітанівці, гарна Вісь серед дісу у Кам'яниці, гарні її береги і в інших селах району.

З БОРИСОМ Капустянським виходимо з «солов'їного гаюка». Хмарин сховали сонце, і вся лісова краса трохи поблідила. На душі стало сумно. І не на роком, помітили, що в гаюку цьому немає господаря — не прибрано в ньому торішні листя, не обрізане сухе гілля.

Вийнув вітерець. Зашуміли, загомоніли листочки. І здалося нам: то не гомиця, а то гаюк кличе господаря. Кличе людей. Щоб приходить вони в його зелений дім, ставили тут, дивились коццертні на широкі заліссяк, пісень співали. Щоб, просто, відпочивали.

В. МАЛИНОВСЬКИЙ,
спектор. «Молодого комунара».

Нотатки

НАВРЯД чи є потреба доводити значення естетичного виховання дітей. Про це ясно сказано в Програмі КПРС і в доповіді М. С. Хрущова на XXII з'їзді партії. В цих документах йдеться про те, що в усіх школах і позашкільних закладах треба створити якнайкращі умови для художньої творчості дітей, для занять музикою, живописом, скульптурою. Саме в школі повинні проявитися здібності і нахили учнів. В шкільній самодіяльності — багатощі, невичерпні джерела майбутніх талантів.

Почати розмову на цю животрепетну тему нас спонукало те, що в багатьох школах області естетичне виховання підлітків все ще перебуває в процесі становлення. Отже, в опублікованих нижче нотатках мається на меті порушити ряд назрілих, продиктованих самим життям проблем естетичного виховання, зокрема в такій важливій галузі, як образотворче мистецтво.

1. Художником можеш і не стати...

КОМУ з нас ще в дитинстві не вкарбувалася в пам'ять картина В. Г. Горово «Проводи покійника»? Пригадаймо, яким тяжким людським горем віє від цього полотна талановитого художника. Низько опустивши голову, повільно плететься охляла конячина. Леда переставляючи ноги, тягне вона гринджоли з основою, грубо збитою труною, померлого селянина. В передку саней сидить зажурена вдова. Ми не бачимо її обличчя. Але зігнута спина, сумно поникла постать жінки зримо передає велике горе сім'ї, яка втратила єдиного годувальника.

Жінка не відчуває морозу, що проймає крізь стареньку козушину. А до піркітї рогожего труни притулилися сироти: хлопчик в батьковому кожусі і напелюсі, що зсунувся на очі, і дівчинка, яка виплакала всі сльози і тепер у невимовній тузі обняла рукою труну. Більше ніхто не проводить небіжчика в останню путь до дальнього цвинтаря. Безлюдний шлях, поряд з сьаньми дріботить лише дворняжка — єдиний друг осиротілої сім'ї.

В зимових присмерках ледь видніється вдалині каплиця, що потонула в снігових переметах. І над всім тим сумним видовищем — непривітно свинцеве небо...

Репродукцію «Проводів покійника» автору цих рядків довелося якось розглядати з шестикласником Віктором П. — Яке ж враження справляє на те-

про естетичне

бе ця річ? — ніби між іншим запитав я його.

— Картина, я б сказав, непогана. Та я її вже багато разів бачив на вкладацках журналі.

— Все ж таки вона тобі про щось говорить?

— Ну, везуть покійника на кладовище взимку, і все таке...

Скільки не намагався, щоб хлопчина розповів більше і ширше про те, що зображено на картині, так би мовити, пофілософствував, за фарбами і самим малюнком побачив самого художника, його почуття і думи — у нас нічого не виходило.

Випадає це явище чи ні? Скоріше, що ні. То ж давай по-щирості запитаймо себе: чи дуже часто в школах влаштовуються огляди, бесіди про творчість славнозвісних художників, прищеплюються дітям навики екскурсоводів, пишуться твори за мотивами окремих полотен митців? Адже все це не тільки вчить дітей розуміти живопис, відчувати красу, а й допомагає глибоко проникати в зміст творів, формує естетичні погляди, облагороджує.

Чи є у нас з кого брати приклад, запозичувати досвід? Є! Тільки його, цей досвід, дуже мляво підхоплюють, цей досвід, дуже мляво поширюють. Практика показує, що в будь-якій школі, якщо ставитися до справи любовно, можна знайти такі

ІНЖЕНЕР-КОМПОЗИТОР

БЕНІС Герінгас — інженер Вільнюського заводу лічильних машин. Після трудового дня біля складних установок він завжди знаходить час пограти на фортепіано. Музика — його друге покликання. Молодий інженер має музичну освіту. Він закінчив музичний технікум. Б. Герінгас сам створює музику, бере активну участь у республіканських семінарах самодіяльних композиторів.

Тепер Герінгас працює над концертом для фортепіано і закінчує фантазію для фортепіано і оркестру російських народних інструментів.

На знімку: Беніс Герінгас за своїм улюбленим заняттям.

Фото М. БАРАНАУСКАСА.

форми роботи, які виховуватимуть художні смаки, любов до живопису, вміння розуміти мистецтво.

Приємне, дуже хороше враження залишається у кожного, хто побував в Кіровоградській середній школі № 3. Пройдіться лише коридорами цього учбового закладу, і ви, напевне, пересвідчитесь, що тут працюють закохані у

ВИХОВАННЯ

свою справу викладачі, які знають ціну прекрасному, шанують його, всіляко стараються прищепити, донести його до своїх вихованців.

На стінах вестибюлю другого повер-

ху зі смаком оформлені фотовітрини «Слідами походів і екскурсій». Вдало зроблені фотоілюстрації, складені текстові до них розповідають про влаштовані у різний час туристські подорожі учнів до Софіївки, по Дніпру, за маршрутом Кіровоград — Кривки — Ода — Кіровоград. Казкова краса природи нашої країни, рідного краю, велич творчих справ радянської людини, її краса і благородство — ось що бачать учні крізь призму цих фотовітрин.

Коли знайомишся з експозицією музею, ясно відчуваєш, що люди, які його створили, не шкодують сил і часу для естетичного виховання дітей. Чудово зроблені руками учнів макети, стенди з ілюстраціями, виготовлені тематичні фотоальбоми «Ленін у мистецтві», «Ленін в живопису». Особистий лист-спогад про Леніна, надісланий школі О. Д. Стасовою, книжка «Ленін в Самарі» письменника В. Чуєва з його

автографом, переписка з науковими працівниками Празького музею В. І. Леніна в Чехословаччині — ось далеко неповний перелік того, що зуміли зібрати тут члени ради музею на чолі з викладачем історії Н. Т. Буйненко.

І що найбільш характерно — кімната-музей є не просто окрасою школи. Тут ведеться послідовна робота з учнями: періодично влаштовуються тематичні екскурсії, що їх проводять як викладачі, так і найбільш підготовлені

учні, зокрема дев'ятикласниця Люба Дідушок, директор школи П. Ф. Яндович, викладачі Т. М. Приліпченко, Ю. Ф. Шевченко та багато інших.

В заходах позакласної роботи провідне місце займає глибоке ознайомлення учнів з живописом. Серед викладачів знайшлося немало ентузіастів, які зуміли на громадських засадах з участю самих учнів зібрати багато репродукцій картин російських дореволюційних і радянських художників. З репродукцій влаштовуються тематичні виставки, вдало укомплектовані альбоми. До кожної такої картини учні з допомогою викладачів підготували методичні розробки.

(Далі буде).

В. КРАМАРЕНКО.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
13 травня 1962 р., 3 стор.

ПОСПИШАЄМО повідомити тебе, що нас викинули на вулицю. Не розумієш? Будь ласка, розповідай. Була в нашому селі Красно-Федорівці хата. Тобто, хат у селі багато, але ця особлива. І називалася вона червоним кутком. Сюди молодь приходила відпочити, пограти в шахи і шашки, подивитись кінофільми, потанцювати. І раптом опинились

Здрастуй, ФЕДЬКО!

ми навіть без цього «закладу культури»: розмістили в ньому людей, що працюють в колгоспі по договору.

Дуже просимо тебе, Федьку Кропива, допоможі нам знайти пристанище!

**В. КРЕТОВ,
В. КОЧЕВСЬКИЙ,
Г. ПАЩЕНКО,
М. СУЩЕНКО.**

Онуфріївський район.

Квіти-будяки й агрономи-юнаки

Два солідні юнаки
Вихваляли залюбки:
— Колего, ти поглянь,
Які чудові квіти!
— Шедєвр природи, —
Пробасив другий, —
Букет із них,
Напевно, дорогий.
А я стою, та слухав
Іхню оду,
Що виникла про будякову
вроду.
А потім мовив:
— Диваки.
Та не ж — колючі будяки!
Оце знайшли красу!
Вже краще б узяли косяк...
Та порізали до коріння,
Лопь не дивіраю насіння.
— Ет, не тобі нас вчити,

Як ті бур'яни косяти.
Ми з другом взяли дипломи,
Бо ми ж обидва — агрономи.
І щоб відомо вам тепер було:
Ми їдем за призначенням в
село.
Сказали, і пішли солідні
юнаки,
А їм услід кивали будяки.
Лішився я сам серед німого
поля,
Все думав, як обернеться їм
доля.
І стало жаль — не хлопців-
агрономів,
А попусту зіпсованих дипло-
мів.
Вячеслав СОКУРЕНКО,
учень Кіровоградського тех-
училища № 1.

Борис ЛУК'ЯНОВ

4. Єдина сім'я

ВЗДОВЖ стежки стоять мальовничі щити: «Слава КПРС!», «Народ і партія єдині!», «Слава покорителям космосу!», «Слава радянським космонавтам!». Плакати про моральний кодекс будівника комунізму, про великий план будівництва комунізму доповнюють очну агітацію, проймають палким радянським патріотизмом, любов'ю, відданістю партії. Дуже цікаві стінні газети. Космонавти особливо люблять одну з них — «Нептун». Є ще газета «До зірок!». Бойові листки випускаються у зв'язку з виконанням завдань, перед екзанами, під час сесії і після неї.

— Партійне, комсомольське, громадське життя у нас б'є ключем, — розповідає політпрацівник Микола Федорович. — Деякі космонавти обрані членами партійного бюро, другі — працюють агітаторами, треті — займають випусками стінних газет, бойових листків. Виділена група доповідачів. Один із космонавтів добре потрудився агітатором перед виборами до Верховної Ради СРСР. Політпрацівник Микола Федорович, як і парторг Романів живуть душою з членами групи. За плечами Миколи Федоровича солідний стаж комсомольської роботи. Він володіє вмінням глибоко вивчати людей. Микола Федорович багато розмовляв з Германом Титовим, готуючи його до вступу в ряди КПРС.

— Партійна організація у нас сильна, — зауважує Микола Федорович. — Вона піднімає багато важливих питань, зв'язаних з підготовкою космонавтів, їх навчанням. Для кожного характерні політична зрілість, прагнення до високого ідейного рівня, — підкреслює політпрацівник.

Великий інтерес викликали партійні збори з доповіддю «Моральний кодекс будівника комунізму і завдання парторганізації по вихованню нової людини». Безмежна любов до Батьківщини і партії, дружба і товаришування, чесність, правдивість, почуття колективізму, інші питання, підняті в доповіді, дістали найживіший відгук у космонавтів. Дуже зріло виступав Володимир. Його промова була проінята глибоким розумінням свого обов'язку, почуттям великої відповідальності перед партією, народом.

Часто практикуються відкриті партійні збори. Тут ком-

(Закінчення. Початок див. у газетах за 6, 9 і 11 травня).

ЯКОСЬ воно так з давнім давен у людей повелося: поміж собою листами обмінюються. Звісно, хто там уже знає, з чієї легкої руки отаке діло затіяно (скільки-то води з тих пір збігло). А от добрий звичай зостався. І по цей день люди один одному різне в конвертах шлють: то новину радісну, то запрошення на весілля чи ще там кудись. А трапляються і неприємні речі. Всяко буває. От як мені, приміром, трапилось.

Одержую листа з Моквинного (є таке село в Компаніївському районі — там радгосп «Червона зірка» знаходиться) — аж у ньому двоє комсомольців такі речі повідомляють:

«Є у нашому радгоспі один хлопець, Миколою Пугачем зовється, 1942 року народження. І не хоче цей хлопець ніде працювати, хоч йому не раз вже пропонували це. Вдень він спить, а вечір ще не встигне прийти — уже біля клубу, початку танців чекає. І нічого ми з ним не можемо зробити. То оце й вирішили до тебе звернутися».

Прочитав я ті слова і, не гаючи часу, відразу ж у путь вирушив: треба ж якось хлопця зарадити.

Поки добирався в село, сонце вже ген-ген піднялося. Іду степом — навколо трактори гудуть, машини з посівним насінням та добривами курсують, — одним словом, сімба. Приїжджаю на центральну садибу радгоспу — ані душі не видно. Зрозуміло ж, у полі всі. Не встиг ще й розгледітися гаразд, як назустріч — бачу: парубок йде. Такий собі, зросту немалого, із зачіскою модною. На ньому костюм вихідний, сорочка шовкова, штанді дудочкою. Іде собі, так-ото повагом, не поспішаючи (зразу видно: прогулюється), і ще й пісню якусь наспівує.

Я аж здивувався. Ото, думаю, дожив (це я на себе): будні з святами вже сплутав, мабуть що лік дням утратив. Та до зустрічного:

— А скажіть, що за день такий сьогодні?

— Понеділок, 7 травня, — відповідає. — А ви думали, свято якесь, еге? — сміється. — Та ні, всі наші в полі, бачите ж, нікого немає. Один я зостався, — тут він на мене навіть глянув якось погордливо. — Бо мені, — каже, — працювати протипоказано: я хворів колись.

— Постій! — тут уже я розуміти дещо став. — А ти, часом, не Миколою Пугачем будеш?

Зрадив він: ще б такий, його вже й за межами села знають.

— Він самий, — відповідає з готовністю. І такий уже радий, що співбесідника знайшов: відразу ж про своє

МИКОЛА НА ШИІ

життя-буття розказувати став. А розказувати у нього було про що.

Отож, у 57-му закінчив п'ять класів. Трохи повештався у радгоспі, потім в училище механізації в Черкасах поступив. Був у Казахстані. Та не довго: додому закортіло. То оце й знайшов собі роботу: байдики б'є по селу.

— Ба, ні, — застерігає Микола мене від передчасних висновків. — Мало не забудь: я ж у минулому році аж... сорок днів на роботі був. Вистачить з мене.

А що? Йому й без роботи живеться непогано (це він так каже). Старенька мати працює, молодша сестра теж працює, так що Микола голодним не сидить, ще й розважатися має за що.

— То ото вже я й убиваю час, — задоволено посміхається двадцятирічне «дитя», — то по селу пройдуся, то під деревом посиджу, а там, гляди, вже й обід настає.

Слухав я, слухав його, та й не втерпів: — І ото тобі не остогидло таке життя? Та з нудьги ж померти можна!..

Глянув він на мене скептично: — А хіба мені що, один день жити? Поберегтися ж треба. — Навіть розізлився: — І нічого мені тут моралі читати. Свій розум маю!..

Обурився я дуже. Як це так, думаю: молодий, повний сили хлопець — і сидить на материній шиї! І що йому зауваження товаришів — він, бачте, «свій розум має». То оце й вирішив я про Миколу вам розповісти. Щоб усі знали, який нероба зріс у Моквинному.

Федько КРОПИВА.

11 лютого 1962 року в нашій газеті було надруковано кореспонденцію «Загублена совість». В ній Федько Кропива розповідав про Віру Петрову, яка після закінчення середньої школи не пішла працювати разом з однокласницями на тваринницьку ферму колгоспу імені Чкалова. В. Петрова довгий час сиділа дома, ніде не працювала.

Після виступу газети вчинком В. Петрової зацікавились працівники Новомиргородського райкому комсомолу. Ходили до Віри додому, розмовляли з матір'ю, але дівчина довго відмовлялася йти на роботу. В. Петрову було заслухано на бюро райкому комсомолу. Її вчинок суворо осуджено. Віра визнала свою провину.

Тепер дівчина працює разом з однокласницями на фермі. Вона прийняла групу корів, яких старанно доглядає. Нині роботою В. Петрової задоволені і шкільні подруги, і колгоспники, бо працює дівчина добре.

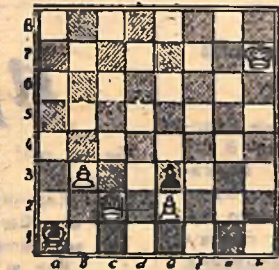

ШАРАДА

Перший склад у нотах, — знай,
Інші два — у грі шукай.
А вже разом їх складеш —
В майстра ти мене знайдеш.

П. БОНДАРЕНКО.
м. Бобринець.

КОНКУРСНА ЗАДАЧА № 6

Білі починають і дають мат в 7 ходів.
(Зарховується 4 очка).

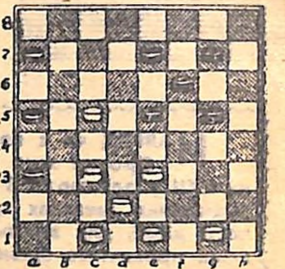
ФУТБОЛ

ДВІ ПОРАЗКИ

Позавчера в другій українській зоні пройшов п'ятий тур чемпіонату республіки з футболу серед команд класу «Б». Кіровоградські динамісти, приймаючи дніпродзержинський «Дніпровець», залишили поле переможеними з рахунком 0:1. Це перша поразка «Динамо» в ході чемпіонату.

В Олександрії місцевий «Шахтар» приймав чернігівську «Десну». Гриньки теж зазнали поразки з рахунком 1:2.

ШАШКОВА ПОЗИЦІЯ

Білі починають і виграють.
Склав М. Мужиковський.

РЕДАКТОР П. МАРЧЕНКО.

КИНОТЕАТР «МИР». Для дітей «Сторожил». Початок о 10 год. ранку. 12, 2, 4 год. дня. «Помста» Початок о 6, 8 та 10 год. вечора.
КИНОТЕАТР ІМЕНІ ДЗЕРЖИНСЬКОГО. Для дітей «Пригоди Буратино». Початок о 9 год. 30 хв. ранку та о 11 год. дня. «Воскресіння». Початок: першої серії — о 3 год. 30 хв. дня та о 7 год. 40 хв. вечора; другої серії — о 1 год. 10 хв., 5 год. 30 хв. дня та о 9 год. 50 хв. вечора. На літньому майданчику — о 8 год. 45 хв. вечора.

КИНОТЕАТР «СІВАШЕЦЬ». Для дітей «Острів скарбів». Початок о 10 год. ранку та о 12 год. дня. «Дівчата». Початок о 2 та 4 год. дня, 6, 8, 10 год. вечора. На літньому майданчику — о 8 год. 30 хв. вечора.
КИНОТЕАТР «ХРОНІКА». Хронікально-документальний фільм «По сідлому Криму» демонструється без перерв з 10 год. ранку до 8 год. вечора. «Капітанська дочка». Початок о 9 год. та 10 год. 50 хв. вечора.

ПИСЬМІТЬ!

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

«Молодий комуніст» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

ДЗВОНІТЬ!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

БК 00179.

Зам. № 3081.

ЗАХОДЬТЕ!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Дмитрова.